

ARCHEOLOGICKÝ ÚSTAV ČESKOSLOVENSKÉ AKADEMIE VĚD
V BRNĚ

PŘEHLED VÝZKUMŮ 1979

BRNO 1981

STŘEDOVĚKÉ NÁLEZY ZE ZÁMKU BRUNTÁL

/okr. Bruntál/

Pavel Kouřil, AÚ ČSAV Brno

V souvislosti se statickými zjištěními, prováděnými v areálu bruntálského zámku, byla v červnu 1979 na jeho nádvoří u stěny kaple položena sonda rozměrá 2 x 1 m. V hloubce 80 cm a ve vzdálenosti ca 1 m od základové stěny kaple se narazilo patrně na střední pásůž kamenného kleněbního pásu, jakožto základové konstrukce nějaké starší středověké stavební fáze.

Intaktního podloží nebylo dosaženo, materiál získaný ze zásypu můžeme vročit převážně do 15. - 16. stol. /také střep ložnické keramiky/, nejstarší zlomky snad již do druhé pol. stol. 13.¹ Z železných předmětů lze jmenovat fragment polkovy a svícnu.

Poznámka:

1 S. Bříza, Záchraný výzkum Bruntál - zámek 1976 /okr. Bruntál/, PV 1976, Brno 1978, 111.

Mittelalterliche Funde aus dem Schlosse Bruntál /Bez. Bruntál/. Im Zusammenhang mit den statischen Feststellungen, die im Areal des Schlosses von Bruntál durchgeführt wurden, hat man im Juni 1979 auf seinem Vorhofe bei der Wand der Kapelle eine Sonde im Ausmasse von 2 x 1 m gelegt. In einer Tiefe von 80 cm und in einer Entfernung von ca 1 m von der Grundmauer der Kapelle stiess man vermutlich auf die mittlere Passage eines steinernen Gewölbestreifens, als Grundkonstruktion irgendeiner älteren mittelalterlichen Bauphase.

Das intakte Liegende wurde nicht erreicht, das gewonnene Material aus der Aufschüttung können wir überwiegend in das 15. - 16. Jahrhundert datieren /auch einen Scherben der Loschitzer Keramik/, die ältesten Bruchstücke vielleicht schon in die zweite Hälfte des 13. Jahrhunderts¹. Von Eisengegenständen kann das Fragment eines Hufeisens und eines Kerzenleuchters genannt werden.

VÝZKUM DÓMSKÉHO NÁVRŠÍ V OLOMOUCI - 4. ETAPA

/okr. Olomouc/

Vít Dohnal, Krajské vlastivědné muzeum Olomouc

/Obr. 21/

Od července 1979 do března 1980 trvala 4. etapa systematického výzkumu, který na olomouckém dómském návrší provádí archeologické oddělení Krajského vlastivědného muzea v Olomouci v rámci restituce a zpřístupnění tamního románského paláce. Hlavní pozornost byla zaměřena na tyto otázky:

1/ Datování a interpretace zděného obdélníkového půdorysu 21 x 8 m, zjištěného v r. 1975 severně od biskupského kostela, v prostoru gotického Rajského dvora a přilehlého ambitu mezi kostelem a románským palácem /V. Dohnal, Beendigung der Grabung des Paradieshofes bei dem Dom von Olomouc, PV 1975, Brno 1977, 74-75/,

2/ otázka podsklepení palácové budovy,

3/ stratigrafie terénu severně od románského paláce, v místě nynější kaple sv. Jana Křtitele,

4/ datování kaple.

Co se prvního problému týká, jeví se na základě posledních zjištění jako nejpravděpodobnější ze tří možností¹, uvažovaných po skončení výzkumu v r. 1975 /V. Dohnal, Mladohradištní pohřebiště na Olomoucku, AR, v tisku/ druhá eventualita, totiž že oblélníkový půdorys patří k paláci. V tomto případě by pak ovšem nešlo o uzavřenou budovu, protože to by nebylo vzhledem k její nepatrné vzdálenosti jak od kostela tak od paláce možné, ale o volný prostor, tedy jakýsi oblélníkový dvorek, vymezený vnitřními stěnami čtyř kolmo na sebe navazujících chodeb, situovaných mezi kostelem a palácem. Otevřená zatím však zůstává otázka, zda všechna čtyři chodbová křídla byla postavena zaráz, anebo zda tento útvar vznikl postupným přistavováním jednotlivých chodeb.

Obě zbývající interpretace z r. 1975 jsou už za nynějšího stavu výzkumu málo pravděpodobná. Na přelomku prvního výkladu, že půdorys je pozůstatkem samostatné budovy, která předcházela románskému paláci, je krátkost času, kdy by tato poměrně rozsáhlá a podle dochovaného základu pevná stavba mohla existovat. Jestliže budeme datovat románský palác ve shodě s nynějšími umělecko-historickými rozbory k polovině 12 století² a zároveň vezmeme v úvahu, že hypotetická budova musela být mladší než zjištěné pohřebiště /srv. pozn. 1/, pak pro celé její trvání včetně stavby je k dispozici nanejvýš asi 100 let, ve skutečnosti však doba patrně mnohem kratší. Takto krátké trvání solidního a na významném místě postaveného objektu, který podle nálezové situace nezahynul žádnou náhlou katastrofou, je asi sotva možné.

Nepravděpodobný je i výklad, že budova vznikla, až když palác ztratil svoji původní funkci³. V tomto případě by musela být rozměrná, dobře stavěná budova vtěsnána do úzkého prostoru mezi pravděpodobně už alespoň částečně devastovaným palácem a kostelem. Objekt by byl při pohledu od západu zakryt poměrně vysokou západní zdí někdejší chodby, která dodnes spojuje palác s kostelem. U takto umístěné stavby nejenže by byly velké problémy provozní, ale nevynikla by ani estetická hodnota díla a ztratil by se i veškerý vnější efekt, s nímž se při budování jistě ne nevýznamného objektu v sousedství biskupského kostela nepochybně počítalo.

To, že obdélníkový půdorys je časově blízký oběma sousedním románským budovám, totiž kostelu i paláci, naznačuje i výsledek horninového rozboru vzorku odebraných ze základových zdí zkoumaných architektur⁴. Při rozboru se ukázalo, že základy paláce, kostela i obdélníkového půdorysu jsou postaveny z hornin místního původu /drobový slepenec, droba a kulmská břidlice/ s příměsí opuky /spongilitu/, která je ve zdejším prostředí cizím prvkem. Naproti tomu v základovém zdivu objektu datovatelných do gotického období /lucemburská část hradební zdi, severní a západní zeď kaple sv. Jana Křtitele/ se opuka už nevyskytuje. Pouze v základech gotického ambitu, obklopujícího Rajský dvůr se opukové kameny objevily, což lze vysvětlit tím, že ambit má ve svých základech kámen z rozebraných zdí románských, kde kromě místních hornin byla i opuka. To jsme ostatně zjistili hned v r. 1975, neboť v některých opěrných pilířích gotického ambitu bylo vidět zlomky tesaných a zdobených opukových kamenů z románských objektů, jak jsou vezděny do základového zdiva. Černost výskytu jednotlivých horninových druhů v základech srovnávaných zdí je zachycena na následující tabulce:

Objekt ^{5/}	počet vzorků	droba	drobový slepenec	kulmská břidlice	opuka, spongilit	vápenec mramor
kostel I	7	4	-	-	3	-
kostel II	11	1	6	4	-	-
palác I	22	17	-	-	5	-
palác II	15	8	-	2	4	1
obdél. půdorys I	31	18	-	-	13	-
obdél. půdorys II	19	11	-	-	8	-
hradba	11	3	1	7	-	-
ambit	9	-	8	-	1	-
kaple I	12	3	9	-	-	-
kaple II	10	5	5	-	-	-

Na druhou otázku, zda a do jaké míry je možno počítat s podsklepením palácové budovy, výzkum přinesl negativní odpověď. Platí to jak pro menší západní část půdorysu, kde jsme v r. 1975 při odkryvu Rajského dvora zjistili, že jsou zachovány hroby, které jsou starší než palác sám, tak i pro východnější část. Pod touto východnější částí jsme při severní zdi paláce založili sondu, která obnažila vnitřní /jižní/ líc zkoumané zdi. Obnažené zdivo je značně nepravidelné, takže je zřejmé, že zeď byla stavěna do vyhloubené rýhy. Rovněž sled vrstev na získaných půdních profilech prokazuje, že žádný suterénní prostor ani v této části budovy nikdy nebyl.

Stratigrafii terénu severně od románského paláce jsme zkoumali sondou vedenou napříč přes kapli sv. Jana Křtitele před oltářními stupni. Tato severojižní sonda sahala až na skalní podloží, které na jejím severním konci, t. j. u severní palácové zdi začíná v hloubce 500 cm pod úrovní kaple a severním směrem ještě klesá až na -620 cm. Severní zeď paláce je svojí jižní lící položena na podložní skále, jak ukázala zjišťovací sonda, založená u této jižní líce /v gotickém ambitu/. Severní líc však na skálu nesažá, protože právě v tomto místě se do skalního podloží zahlubuje nápadná asi 100 cm hluboká příkopovitá prohlubeň, vyplněná hnědošedou hlínou s eneolitickými střepy /kanelovaná kultura/. Vzhledem k tomu, že prohlubeň se nachází právě v místě, kde končí sídlištní areál a začíná krátký, prudký svah, končící pod domským návrším v inundaci ramene řeky Moravy, se zdá, že příkopovitá prohlubeň je součástí opevnění eneolitické osady, i když rozměry příkopu jsou velku skromné. Věteřovské osídlení reprezentuje v tomto místě asi 80 cm silný horizont, jehož spodní polovinu tvoří vrstva červeně vypálené sprašové zeminy a horní část sypká šedohnědá hlína. Nad věteřovským horizontem se v jižní části profilu dal rozpoznat asi

100 cm vysoký násyp z velmi kompaktní jílovité zeminy, obsahující množství štěrku, který celému útvaru dodával neobyčejně pevnosti. V řezu se násyp jevil jako bochníkovitý tvar bez datovacího materiálu, do něhož zasahoval základ románské palácové zdi. Násyp je překryt hlinitou kulturní vrstvou, v níž se kromě pravěkých stěpů objevily i nepřflíš početné nálezy slovanské. Hlinitý val zřejmě patří k věteřovskému osídlení. Horní hranice kulturní vrstvy je vyznačena hroudami žlutozeleného jílu, který upomíná na podobnou situaci na Rajském dvoře /i v některých okolních sondách/, kde právě takový jíl odděloval slovanskou kulturní vrstvu s keramikou 10. století od navážky, datované denárem Spytihněva II. /1055-1061/. Poněkud výš nad jílem se táhl pruh hrudek červeně vypálené hlíny a drobné úlomky opuky /spongilitu/, snad stopa známého požáru, jímž byl r. 1205 devastován kostel a patrně i sousední palácová budova. Zhru- ba v téže úrovni jsme poměrně často nacházeli drobné šnečí ulity⁶, podle nichž lze usuzovat na úroveň někdejšího povrchu, na nějž pak nasedá poslední hlinitá vrstva s keramikou 13. - 14. století. Výš byla už jenom vyrovnávací navážka, v horních vrstvách se značným množstvím stavební ssuti. Spodní hrani- ci navážky bylo možno sledovat podle výrazně odlišných hrud žluté spraše, ležících ve dvou horizontech nad sebou. Podle nejmladších stěpů, které se v navážce vyskytly, se tato terénní úprava dá datovat do prvních dvou až tří desetiletí 15. století.

Datování kaple sv. Jana Křtitele do druhé čtvrtiny 15. století je založeno jednak na uvedených stra- tigrafických pozorováních, jednak na zjištění, že severní /gotická/ zeď kaple stojí na starší hradební zdi, která souvisí se stavební činností markraběte Karla na olomouckém hradě⁷. To vyplynulo z výzku - mu v r. 1973, kdy jsme v sondě u románské kulaté věže zvané Barborka zjistili na obnažené vnitřní líci hradební zdi celkem tři stavební fáze: nejspodnější předgotického stáří, na ní hrubé zdivo, datované pražským grošem Jana Lucemburského /1310-1356/ do druhé poloviny 14. století a nejvýš pak část zdi z období tereziánské přestavby dómského opevnění. Hradební zeď, na níž stojí severní zeď kaple, se shoduje se střední fází v uvedené sondě u kaple Barborky a lze ji tedy i stejně datovat. Z toho plyne, že původ zkoumané kaple nemůže sahát do dob před druhým velkým požárem biskupského kostela v r. 1262 nebo 1265, jak se o kapli uvažovalo dříve⁸, ale že jde o stavbu pozdněgotickou, jak už dřív naznačil V. Richter⁹. Na hradebním zdivu však nebyla postavena celá severní zeď kaple, ale jen její větší východní část, zatímco západní část tento pevný podklad nemá, ale spočívá na hlinitých vrstvách, jak jsme zjistili jinou sondou v r. 1973. Nestojný podklad severní zdi kaple byl později asi příčinou poklesu západního konce severní zdi, což se projevilo roztržením zdi u západního okraje druhého gotického okna /počítáno od západu/.

Kromě zjišťovací sondy ve východní části kaple, provedené v r. 1979 a jiné zjišťovací sondy v západ- ní části kaple z r. 1974, jsme provedli ještě plošný odkryv do hloubky 1 m po celé ploše kaple. /Nezkou- maný zůstal jen malý prostor na východním konci kaple, aby nebyla ohrožena stabilita masivního kamen - ného oltáře/. V kapli jsme zjistili celkem deset hrobů obrácených hlavou k západu. Hloubka hrobů se po- hybovala od 110 do 160 cm, pohřby byly uloženy v dřevěných rakvích na dně prostých hrobových jam vy- hloubených do vyrovnávací navážky. Pokud jsme mohli zjistit - tři hroby totiž byly částečně zničeny ba- rokním kanálem vedeným šikmo přes západní část kaple a čtvrtý hrob byl zničen druhotným výkopem - zemřelí měli ruce položeny někdy volně podél těla, jindy složeny do klína, anebo přeloženy přes trup. Podle antropologického určení¹⁰ byly tři hroby /nejbliž položené k oltáři/ ženské, ostatní mužské. Z hrobových nálezů jsou nejdůležitější tři mincovní nálezy v jednom ženském hrobě /hrob 1/ a nález tenké, dokulata obroušené břídlícové ploténky, upomínající na mincovní střížek, která ležela na pánvi dalšího ženského hrobu /hrob 2/. Podle numismatického určení¹¹ šlo o následující ražby: 1/ Čechy, Ferdi - nand I. /1526-1564/, bílý peníz jedn., stříbro, ve fragmentárním stavu zachovalosti - 2/Morava, Jošt, markrabě /1375-1411/, Brno, obd. 1391-1411, čtyřhranný haléř s malou šachovou orlicí, stříbro, váha 0,161 g, 13,7 x 14,2 mm - 3/ Dolní Rakousy, Albrecht V. /1411-1439/, Vídeň, falsum vídeňského feni - ku, část mince chybí, měď, váha 0,163 g, 10,6 x 12,6 mm. Hrob je datován Ferdinandovou mincí do 16. století, čímž je zároveň určena i doba, kdy se v kapli, postavené před více než sto lety teprve začalo pohřbívat. Ženské hroby, uložené před oltářem, se totiž zdají o něco starší než hroby mužské, které by- ly od oltáře dál. Naznačuje to ostatně i fakt, že třetí ženský hrob, který byl od oltáře nejdále byl ve své západní části zničen při ukládání hrobu mužského. Pokud se uložení mincí v hrobě týká, dvě mince se na- šly ve zhytecích našasené tkaniny na horní části trupu a třetí, nejmladší z nich měla zemřelá v ústech ja- ko zřetelný doklad znovu se objevujícího¹² zvyku vkládat do hrobu minci jakožto obol mrtvých.

Poznámka:

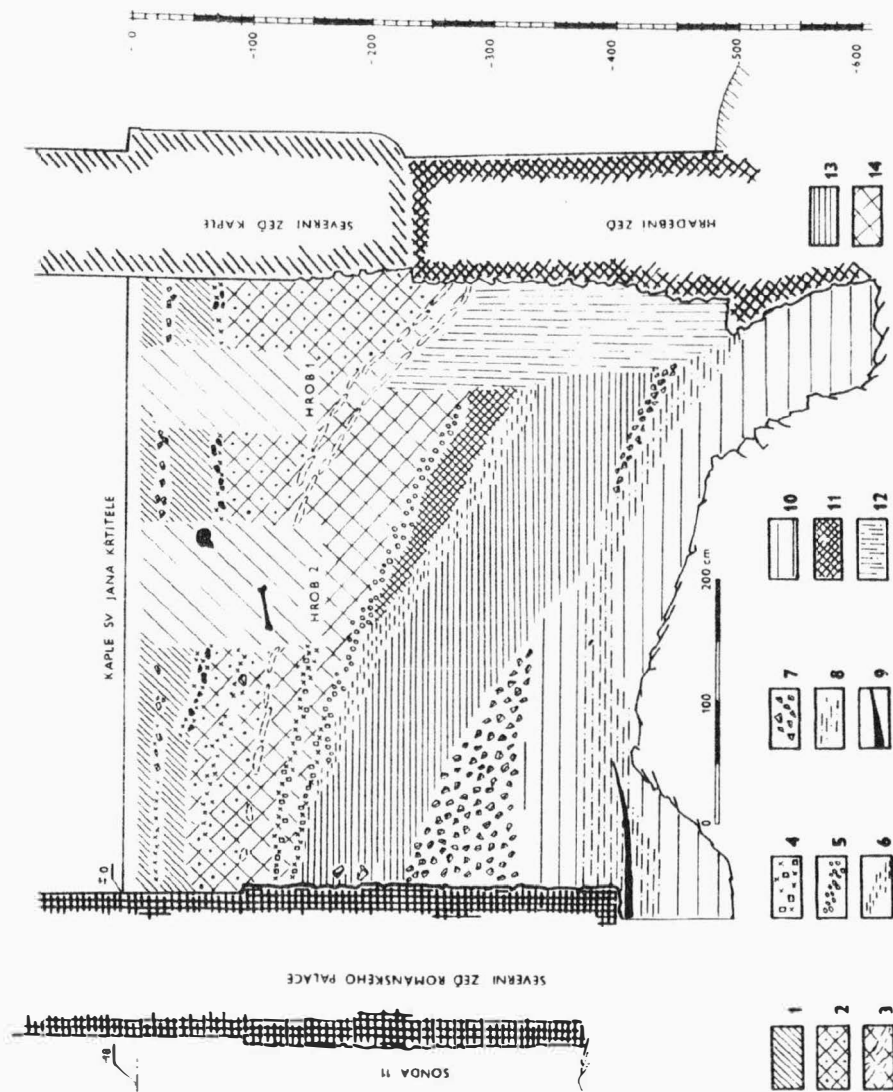
- 1 Tehdy bylo z nálezové situace jisté pouze to, že obdélníkový půdorys je mladší než pohřebišť, vzniklé na navážce, datované denárem Spytihněva II. /1055-1061/, a starší než dodnes stojící gotický ambit.
- 2 D. Líbal, Výivarné a časové zařazení oken románského Přemyslovského paláce v Olomouci, *Historic - ká Olomouc a její současné problémy*. Acta universitatis Palackianae olomucensis, Philosophica-aesthe- tica 5, Praha 1979, 56-65;
- 3 A. Merhautová-Livorová, K poslání a datování budovy na severní straně svatováclavské baziliky v Olomouci, *ibidem* 67-76;
- 4 A. Rozehnal, Vznik a zánik románského Přemyslovského paláce v Olomouci, *ibidem* 21-44, zvl. 31.
- 5 A. Rozehnal, *op. c.* 35.
- 6 Za rozbor děkuji R. Sládkovi, vedoucímu mineralogicko-petrografického oddělení KVMO.
- 7 Vzorky "kostel I" byly odebrány ze severní líce severní zdi kostela v jeho západní části; vzorky "kos-

- tel II" jsou z téže zdi, ale poněkud dál k východu; "palác I" z vnitřní líce severní palácové zdi; "palác II" z vnější líce téže zdi; "obdélníkový půdorys I" ze severozápadního nároží; "obdélníkový půdorys II" z jihozápadního nároží; "kaple I" z jižní líce severní zdi /gotické/; "kaple II" z východní líce západní zdi /gotické/.
- 6 Podle určení Dr. V. Pflagra z Národního muzea v Praze jde o suchozemského plže plamatku lesní /*Arianta arbustorum*, L. 1758/, který hojně obývá vlhké lesy a lužní údolní porosty. Ulity stejné - ho plže jsou ještě nyní hojné na dnešním povrchu terénu u hradební zdi pod kaplí sv. Jana Křtitele.
 - 7 V. Nešpor, *Dějiny Olomouce. Vlastivěda moravská*, Brno 1936, 27.
 - 8 Týž, op.c. 37-38; po něm R. Smetana, *Průvodce památkami v Olomouci*. Olomouc 1948, 16.
 - 9 V. Richter, *Raněstředověká Olomouc*, Praha-Brno 1959, 89.
 - 10 Za určení děkuji Dr. M. Stloukalovic CSc. z Národního muzea v Praze.
 - 11 Za určení děkuji Dr. T. Kučerovské z Moravského muzea v Brně; všechny níže uvedené údaje jsem převzal z jejího popisu.
 - 12 Při výzkumu hřbitova u kostela sv. Václava v Ostravě zjistila V. Šikulová, že tento zvyk se znovu začíná objevovat až v období ražeb Vladislava II. /1471-1516/ a mizí na počátku třicetileté války - V. Šikulová, *Nálezy mincí z výzkumu středověké Opavy a Ostravy, Středověká archeologie a studium počátků měst*, Praha 1977, 141-146.

Grabung der Domanhöhe in Olomouc - 4. Etappe /Bez. Olomouc/. Bei der Grabung, die die archäologische Abt. des Heimatkundlichen Bezirksmuseums in Olomouc seit dem Jahre 1972 durchführt, hat man in dieser Etappe die Aufmerksamkeit auf die Interpretation des rechteckigen gemauerten Objektes 21 x 8 m gerichtet, auf das man bei der Grabung des gotischen Paradieshofes auf der Nordseite der bischöflichen Kirche stieß. Es zeigte sich, dass dieses Rechteck zeitlich dem bekannten romanischen Palast entspricht, der sich von der bischöflichen Kirche des Hl. Wenzel /die Kirche wurde im Jahre 1131 eingeweiht/ noch weiter nördlich befindet. Der rechteckige Grundriss ist allerdings nicht der Rest eines geschlossenen Gebäudes, denn für dieses wäre in dem bedrängten Raume zwischen der Kirche und dem Palast nicht genügend Platz, sondern es ist eigentlich die Fläche eines langgestreckten Hofes, der auf vier Seiten mit senkrecht aufeinander anknüpfenden Gängen umgeben ist.

Die weiter verfolgte Frage in dieser Grabungsetappe war, ob das romanische Palastgebäude unterkellert war. Die Feststellungsprobe bei der nördlichen Palastmauer zeigte, dass der Palast nicht unterkellert war. Untersucht wurde ebenfalls das ursprünglich freie Terrain nördlich des Palastes, knapp am Rande eines kurzen steilen Abhanges, durch den die Anhöhe auf dieser Seite beendet ist, und wo später zur Aussenseite der nördlichen Palastwand die gotische Kapelle des Hl. Johannes des Täufers angebaut wurde. Die bis an das felsige Liegende geführte Feststellungsprobe /Abb. 21/ bestätigte die Anwesenheit einer äneolithischen Siedlungsschicht /Kultur mit kannelierter Keramik/. Die äneolithische Siedlung war vermutlich durch einen seichten in den Felsen eingehauenen Graben geschützt. Höher wurde eine Siedlungsschicht aus dem Ende der älteren Bronzezeit erfasst /Keramik des Věteřov Types/. Zeitgleich ist ein laibförmiges Gebilde aus sehr kompakter Erde mit Schotter, das der Rest eines kleineren Walles ist, von einer slawischen Kulturschicht überdeckt. Oberhalb dieser ziemlich starken erdigen Schicht war ein Horizont, für den gelbgrüne Mergelklumpen charakteristisch sind. Denselben Mergel stellten wir im benachbarten Paradieshof fest und dort trennte er die slawische Kulturschicht mit Keramik aus dem 10. Jahrhundert von der Aufschüttung, die durch einen Denar Spytihněvs II. /1055-1061/ datiert ist. Oberhalb des Mergels zog sich ein Streifen von rot gebrannten Tonklümpchen und kleinen Bruchstücken von Pläuerkalksteinteilen der Steinmetzverzierung des romanischen Palastes. Dieser Horizont hängt wahrscheinlich mit dem ersten grossen Brand der Kirche im Jahre 1205 zusammen, wobei offensichtlich auch der benachbarte romanische Palast devastiert wurde. Höher war eine Schicht mit Keramik aus dem 13. - 14. Jahrhundert und ober ihr lag dann eine ausgleichende Aufschüttung, die bei dem Baue der Kapelle des Hl. Johannes des Täufers entstand. Nach der in diesen ausgleichenden Aufschüttungen befindlichen Keramik, kann man die Kapelle ungefähr in das zweite Viertel des 15. Jahrhunderts datieren. Die Kapelle war in der ältesten Literatur⁸ als frühgotisch betrachtet worden und erst später wurde sie zu spätgotischen Hinterlassenschaften eingereiht⁹.

Im Raume der Kapelle hat man insgesamt 10 Gräber festgestellt /drei Frauengräber befanden sich im Voraltarraum, die übrigen Männergräber lagen weiter nach Westen/. Alle waren in einfachen Grabgruben beigesetzt, die in der Aufschüttungsschicht ausgehoben wurden. Die Särge waren aus Holz. Von den Funden war ein kleines rund bearbeitetes Steinplättchen wichtig, das aus einer dünnen Schieferplatte geschnitzt war und an einen Münzschatz erinnert, der auf dem Beckenknochen des zweiten Frauengrabes gefunden wurde. Im ersten Frauengrab fand man drei Münzen: einen viereckigen Heller, Brünner Prägung des Markgrafen Jost /1375-1411/ aus dem Zeitabschnitt 1391-1411, ferner das Falsum eines Wiener Pfennigs Albrechts V. /1411-1439/ und ein sog. weisses Geldstück - eine silberne böhmische Prägung Ferdinands I. /1526 - 1564/. Mit dieser letzten Münze ist das Grab datiert und gleichzeitig wird dadurch auch der Bestattungsbegriff in der Kapelle bestimmt. Die beiden älteren Münzen fand man in Überresten eines gefalteten Gewebes am oberen Körperteil, die jüngste Münze hatte die Verstorbene in den Mund gelegt, als deutlichen Beleg des wiederum aufkommenden Brauches in ein Grab den Obolus der Toten zu legen.

Obr. 21

Olomouc - dómské návrší /okr. Olomouc/. Západní profil zjišťovací sondy v kapli sv. Jana Křtitele. 1 sypká světle hnědá hlína s množstvím stavební ssuti a se štěrčkem; 2 ulehlejší hnědá hlína pod úrovní původní maltové podlahy kaple; 3 pruhy žluté spraše /počátek vyrovnávací navážky/; 4 hrudky rozpadlé malty s úlomky opuky /spongilitu/; 5 hrudky červeně vypálené hlíny; 6 hroudy žlutozeleného jílu; 7 světle hnědá jílovitá zemina se štěrčkem; 8 červeně vypálená spraš; 9 jemná šedozelená hlína; 10 sypká šedohnědá hlína s uhlíky a s neolitickými střepy; 11 hnědá hlína s drobnými kamenky a s většinou slovanskými i středověkými střepy; 12 hnědá hlína s úlomky rozpadlé malty, s kamením i s kousky opuky a se středověkými a pravěkými střepy /druhotná výplň prostoru vzniklého při stavbě hradební zdi odkopáním svahu/; 13 tmavohnědá ulehlá hlína s většinou slovanskými a slovanskými střepy; 14 hnědá hlína se střepy ze 13.-14. století. - Domhügel. Westprofil der Feststellungs-sonde in der Kapelle des Hl. Johannes d. Täufers. 1 schütterer hellbraune Erde mit einer Menge von Bauschutt und mit Schotter; 2 gesetztere braune Erde unter dem Niveau des ursprünglichen Mörtelfußbodens der Kapelle; 3 Streifen gelben Lösses /Beginn der ausgleichenden Aufschüttung/; 4 Klümpchen zerfallenen Mörtels mit Pläuerkalksteinbruchstücken /Spongilit/; 5 Klümpchen rot ausgebrannten Tones; 6 Schollen gelbgrünen Mergels; 7 hellbraune mergelartige Erde mit Schotter; 8 rot ausgebrannter Löss; 9 feine graugrüne Erde; 10 schütterere graubraune Erde mit Holzkohlenstücken und äneolithischen Scherben; 11 braune Erde mit kleinen Steinen und mit Věteřov-, slawischen sowie mittelalterlichen Scherben; 12 braune Erde mit Bruchstücken zerfallenen Mörtels, mit Steinen sowie Stücken von Pläuerkalkstein und mit mittelalterlichen und prähistorischen Scherben /sekundäre Ausfüllung des beim Bau der Festungsmauer durch Abgraben des langes entstandenen Raumes/; 13 dunkelbraune gesetzte Erde mit Věteřov- und slawischen Scherben; 14 braune Erde mit Scherben aus dem 13.-14. Jahrhundert.

PŘEHLED VÝZKUMŮ 1979

- Vydává: Archeologický ústav ČSAV v Brně, sady Osvobození 17/19
Odpovědný redaktor: akademik Josef Poulík
Redaktoři: Dr. A. Medunová, Dr. J. Meduna, Dr. J. Říhovský
Překlady: Dr. R. Tichý, E. Tichá
Kresby: doc. Dr. B. Klíma, A. Malinková, A. Šik
Na titulním listě: závěsný zámek ze středověkého hrádku Kepkova
Tisk: Moravské tiskařské závody, n.p. Olomouc, závod Gottwaldov,
provoz 34 - Kyjov
Evidenční číslo: ÚVTEI - 73332
Vydáno jako rukopis: 450 kusů - neprodejné